

— Търся теменужки, отговорила Мария.

— Не е сега време за цвѣта, отговорилъ януари.

— Азъ зная това, подзела Мария, но сестра ми не иска да знае. Тя ще ме изпѣди отъ дома, ако не ѝ занеса. Моля ви се, господа, кажете ми, кждѣ мога намѣри теменуги?

Стариятъ януари станалъ отъ мѣстото си, обърналъ се къмъ младия човѣкъ въ зеленитѣ дрехи, далъ му тоягата си и рекълъ:

— Братъ Марте, това е твоя работа.

Мартъ станалъ и разровилъ огъня съ тоягата. Силенъ пламъкъ се появилъ, разтопилъ се снѣга, зелена трѣва почнала да никне, теменужки почнали да растатъ. Настѣпила пролѣтъта. Мартъ казалъ:

— Бързай сега, мило дѣте и си набери теменуги. Мария си направила единъ букетъ отъ теменуги, благодарила на 12-хъ мѣсеци и бързо си тръгнала.

IV.

Колко се очудили нейната сестра и майка! Миризмата отъ теменугитѣ напълнила цѣлата къща.

— Кждѣ намѣри тѣзи хубави цвѣта? попитала сестра ѝ Ана!

— Тамъ горѣ на скалата, отговорила Мария. Ана взела букетя безъ да благодари.

На другия день, като седѣла пакъ безъ работа, дошло ѝ друго нѣщо на умъ. Обърнала се пакъ къмъ сестра си Мария и казала:

— Иди въ Гората и ми донеси ягоди!

— Господи Боже, какво говоришъ, сестро!